

15 APRIL 1926

No. 8

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En wie zichzelf verhoogden zal, die zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, die zal verhoogd worden. Matth. 23: 12

HET MIDDEN DER TIJDEN.

(Vervolg van bladz. 103.)

De verwaandheid, met de nooit loslatende gedachte om afgezonderd en alleen te zijn — dat te dien tijde een kenmerkende Joodsche trek was — werd op den moedersschoot reeds ingeprent en in de synagoge en op de school werd nadruk er op gelegd. De Talmud¹⁾, die in gecodificeerden vorm een lateren datum aangeeft van den tijd van Christus' bediening, verbood allen Joden de boeken van andere naties te lezen, verklarende dat wie de wet op deze wijze zou schenden, niet terzelfder tijd Jehova's gunst kon verwachten. Josephus geeft zijn goedkeuring aan een dergelijk bevel en schrijft dat wijsheid onder de Joden alleen vertrouwelijkheid met de wetten en bekwaamheid deze te bespreken beteekent.²⁾ Een volkomen bekendheid met de wet werd net zoo sterk verlangd als andere studies tegengewerkt werden. Dus er werd een sterke lijn tusschen de geleerden en de ongeleerden getrokken, en, als onvermijdelijk gevolg, keken degenen, die onder de geleerden gerekend werden of zich zoo achtten, op hun ongeschoolde makers meer als op ondergeschikten.³⁾

Lang vóór de geboorte van Christus waren de Joden niet meer een vereenigd volk, zelfs niet in wettelijke zaken, ofschoon de wet

1) Aanteekening 1.

2) Josephus, hoofdst. XX, 11: 2.

3) Let op den nadruk, die gelegd wordt op dit onderscheid in Joh. 7: 45-49; zie ook 9: 34.

hun hoofdvertrouwen was als een middel om het nationale gevoel van één zijn met anderen te handhaven. Reeds tachtig jaren na den terugkeer uit de Babylonische ballingschap, en we weten niet met zekerheid hoeveel jaar vroeger, waren sommige geleerden erkend geworden als mannen die autoriteit bezaten, die later bekend waren als schriftgeleerden en werden geëerd als rabbi's of leeraars. Ezra en Nehemia, specialisten der wet, vormden een titel-voerende klas, aan wie respect en eer betoond werden. Ezra wordt aangeduid als „de priester, schriftgeleerde; de schriftgeleerde van de woorden der geboden des Heeren, en Zijne inzettingen over Israël.”¹⁾

De schrittgeleerden te dien tijd verrichtten een groot werk onder Ezra en later onder Nehemia in het samenstellen van de heilige geschriften, die toen in omloop waren en volgens Joodsche gewoonte werden zij, die aangesteld waren als bewaarders en verklaarders der wet, bekend als leden der Groote Synagoge of Groote Samenkomst, waarvan we weinig weten uit kanonieke bronnen. Volgens het verslag van den Talmud²⁾ bestond de organisatie uit honderd-en-twintig vooraanstaande geleerden. Het oogmerk van hun arbeid, volgens de vermaning die zijzelven door overlevering voortzetten, is in deze woorden gegeven: „Wees voorzichtig in het oordeelen; kweek vele geleerden en maak een heg om de wet”. Zij volgden dit bevel op door veel te studeeren en voorzichtigte waarnemingen te doen van alle traditioneele bijzonderheden in administratie, door meer schriftgeleerden en rabbi's onder zich aan te stellen en, zooals sommigen de vereischte van het aanstellen van vele geleerden verklaarden, schreven velen van hen boeken en verhandelingen; daarenboven maakten zij een heg of omheining om de wet door er tallooze regels bij te voegen, die met groote juistheid de officiële benoedigdheden voor iedere gelegenheid voorschreven.

Schriftgeleerden en rabbi's waren volgens de schatting van het volk tot den hoogsten stand verheven, zelfs hooger dan die der Levietische of priesterlijke orde en aan rabbijnsche gezegden werd voorkeur gegeven boven de uitingen der profeten, daar de laatstgenoemden slechts als boodschappers of woordvoerders beschouwd werden, terwijl de geleerden uit zichzelf bronnen van wijsheid en autoriteit waren. Zulke wereldlijke machten, die de Romeinsche opperheerschappij den Joden liet behouden, waren in het priesterschap inbegrepen, welker leden op die manier in staat waren bijna alle officiële en beroepstitels in zich te vereenigen. Als een natuurlijk gevolg van dezen toestand was er zoo goed als geen onderscheid tusschen Joodsche burger- en

1) Ezra 7: 11; zie ook verzen 6, 10, 12.

2) Zie Aanteekening 1.

godsdienstige wetten, hetzij aangaande de wet of de bediening er van. De leer der Rabbijnen maakte als een noodzakelijk beginsel de leer van gelijke autoriteit van mondelinge rabbijnsche overlevering uit met het geschreven woord der wet.

De vergrooting, die in de toepassing van den naam „rabbi” begrepen was en de trotschheid, die getoond werd in het verwelkomen van zulke pluimstrijkerij, werd speciaal door den Heere verboden, die Zichzelve als den eenigen Meester bekend maakte en, om even de overzetting van den titel aan te halen, die door sommigen voor „Vader” gehouden werd, maakte Jezus bekend, dat er slechts één Vader was en Die is in den hemel: „Doch gij zult niet Rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, namelijk Christus; en gij zijt allen broeders; En gij zult niemand uwen vader noemen op de aarde; want Eén is uw Vader, namelijk die in de hemelen is; noch zult gij meesters genoemd worden; want Eén is uw Meester, namelijk Christus.”¹⁾

De schriftgeleerden, hetzij dat zij zoo genaamd werden of aangeduid waren door de meer onderscheidende benaming „rabbi”, werden herhaaldelijk door Jezus berispt vanwege de doode letterdienst hunner leeringen en de afwezigheid van den geest van rechtvaardigheid en de mannelijke zedelijkheid daarvan; en in zulke aanklachten zijn de Farizeërs vaak verbonden met de schriftgeleerden. Het oordeel van Christus over hen is voldoende verklaard door Zijn vernederende verwensching: „Maar wee u, gij schriftgeleerden en Farizeën!”²⁾

De oorsprong van de Farizeërs is niet vastgesteld door onbetwiste autoriteit wat tijd of omstandigheid aangaat, ofschoon het mogelijk is dat die sekte of groep een begin had in verband met den terugkeer der Joden van de Babylonische ballingschap. Nieuwe ideeën en bijgevoegde opvattingen van de beteekenis der wet werden door de Joden openbaar gemaakt, die den geest van Babylon in zich hadden; en de ingevoerde nieuwigheden, die daaruit voortkwamen, werden door sommigen aangenomen en door anderen verworpen. De naam „Farizeër” verschijnt niet in het Oude Testament, noch in de Apocriefen, alhoewel het mogelijk is dat de Assideanen, van wie in de boeken van de Maccabeeën gewag gemaakt wordt, de oorspronkelijke Farizeërs waren.³⁾ De afleiding van den naam wijst op de gedachte van een afzondering inzake godsdienst; de Farizeër, die volgens zijn stand geëerd werd, werd op kenmerkende wijze van het andere volk terzijde gezet, waarboven hij zich ver verheven achtte, gelijk de Joden zichzelve

1) Matth. 23: 8-10; zie ook Johannes 1: 39; 3: 2.

2) Matth. 23: 14, 15, 23 enz. Lees het geheele hoofdstuk; vergelijk met Markus 12: 38-40; Lukas 20: 46; zie ook Lukas 11: 37-44.

3) Maccabeeën 2: 42; 7: 13-17; 2 Macc. 14: 6.

in tegenstelling met andere naties beschouwden. Farizeëen en schriftgeleerden waren als een geheel noodzakelijke beroepen en de leer der rabbijnen was in 't bijzonder hun leer.

In het Nieuwe Testament wordt er dikwijls van Farizeëen gesproken als tegenstanders van de Sadduceëen en zulks was de betrekking der twee partijen, zoodat het een eenvoudiger zaak wordt om een tegenstelling te vormen van de een met de ander, dan om ieder afzonderlijk te beschouwen. De Sadduceëen werden in 't bestaan geroepen als een tegenwerkende organisatie gedurende de tweede eeuw vóór Christus, in verband met een oproerige beweging tegen de partij der Maccabeëen. Hun standpunt was er één dat tegenstrijdig was met de altijd toenemende massa van traditioneele kennis, waarmede de wet niet alleen omheind was voor veiligheid, maar waaronder zij was bedolven. De Sadduceëen beoogden de onschendbaarheid van de wet zooals die geschreven was en beaamd werd, terwijl zij de geheele massa van rabbijnsche voorschriften verwierpen, die beide mondeling overgebracht waren en tot wetten gerangschikt in de geschriften van de Schriftgeleerden. De Farizeërs vormden de meer volksgezinde partij, de Sadduceëen de aristocratische minderheid. Ten tijde van Christus' geboorte bestonden de Farizeërs als een georganiseerd lichaam, dat meer dan zes duizend man telde, met de Joodsche vrouwen gewoonlijk aan hun zijde vol sympathie en geestdrift¹⁾, terwijl de Sadduceëen slechts zóó'n kleine groep vormden en van zeer beperkte macht, dat, wanneer zij een officiëel ambt vervulden, zij gewoonlijk de leer der Farizeërs opvolgden als een verplichte zaak. De Farizeërs waren de Puriteinen des tijds, onwandelbaar in hun verlangen om overeenkomstig de traditioneele regels te leven, zoowel als de oorspronkelijke wet van Mozes op te volgen. In verband hiermede zie Paulus' geloofsbelijdenis en 't beoefenen ervan, toen hij voor Agrippa stond — „dat ik, naar de bescheidenste sekte van onzen godsdienst, als een Farizeër geleefd heb.”²⁾ De Sadduceëen beroemden zich op een streng opvolgen van de wet, zooals zij het verklaarden, zonder op al de schriftgeleerden en rabbijnen acht te slaan. De Sadduceëen beoogden den Tempel en de voorgeschreven verordeningen ervan, terwijl de Farizeërs de synagoge en haar rabbijnsche leeringen hoog hielden. Het is moeilijk uit te maken wie 't meest geschikt waren, indien we iedere partij bij den grondslag van hun eigen leer beoordeelen. Om een voorbeeld te geven: de Sadduceëen hielden vast aan de letterlijke en volle juistheid der straf van de Mozaïsche wet — oog om oog en tand om tand³⁾ — terwijl de

1) Josephus, hoofdst. XVII, 2:4.

2) Handelingen 26:5; zie ook 23:6; Fil. 3:5.

3) Ex. 21:23-25; Lev. 24:20; Deut. 19:21; in tegenstelling met Matth. 5:38-44.

Farizeën de autoriteit der rabbijnsche voorschriften bepleitten, dat de bewoording figuurlijk was en dat daarom de straf door een boete van geld of goederen vervangen kon worden.

Farizeën en Sadduceën verschilden in vele belangrijke en fundamenteele zaken van geloof en 't onderhouden ervan, met het voorbestaan der geesten inbegrepen; de wezenlijkheid van een toekomstigen staat, die loon en bestraffing met zich nasleept; de noodzakelijkheid van persoonlijke zelfverloochening; de onsterfelijkheid der ziel; en de opstanding van de dooden; waarvan de Farizeërs in al deze dingen hun goedkeuring uitspraken, ontkennden de Sadduceën ze.¹⁾ Josephus verklaart — de leer der Sadduceën is, dat de ziel en geest tezamen zullen ten gronde gaan; de wet is alles waar zij iets voor gevoelen.²⁾ Zij waren „een twijfelachtige school van aristocratische traditionisten, die alleen de wet van Mozes aanhingen.”

Onder de vele andere sekten en partijen, die gevestigd zijn op grond van godsdienstige politieke verschillen of beide, zijn de Esseners en de Nazireërs, de Herodianen en Galiléanen. De Esseners waren gekenmerkt door uiterste vroomheid! Zij beschouwden zelfs de strengheid der Farizeesche leer als zwak en onvoldoend; zij beschermden hun lidmaatschap in hun orde door buitensporige eischen toe te schrijven van een eersten en tweeden proeftijd; hun was verboden zelfs het voedsel aan te raken, dat door vreemden bereid was; zij beoefenden een strenge matigheid en nauwgezette zelfverloochening en gaven zich over aan zwaren arbeid — 't liefst die van landbouw en hun was verboden als kooplieden te handelen, òf aan oorlog deel te nemen, òf om er slaven op na te houden.³⁾ De Nazireërs worden niet in het Nieuwe Testament genoemd, maar worden vermeld in de verslagen der oudere geschriften,⁴⁾ en uit bronnen, andere dan de schriften, leeren we hun bestaan ten tijde van en nà Christus. De Nazireër was één van beide geslachten, die gebonden was zich van dingen te onthouden en zich opofferingen te getroosten door een vrijwillige gelofte te doen voor een specialen dienst voor God; de periode van een gelofte kon voor beperkten tijd, of voor levenslang gemaakt worden. Terwijl de Esseners een ascetische broederschap beoefenden, waren de Nazireërs vernocht aan een discipline om zich af te zonderen.

De Herodianen vormden een politieke godsdienstige partij, die de plannen van Herodes begunstigde onder het voorgegeven geloof, opdat door die regeering alleen de stand van het Joodsche volk gehandhaafd en een wederoprichting van die natie verzekerd kon worden. Er is sprake van dat de Herodianen hun partijdige

1) Aanteekening 2.

2) Josephus, hoofdst. XVII, 1: 4.

3) " " " 1: 5.

4) Num. 6: 2-21; Richt. 13: 5, 7; 16: 17; Amos 2: 11, 12.

gevoelens van afkeer ter zijde legden en in overeenstemming handelden met de Farizeën, in hun pogingen om den Heere Jezus te beschuldigen en Hem te doodden.¹⁾ De Galiléanen of het volk van Galiléa, waren onderscheiden van de andere Israëlieten van Judea door grooteren eenvoud en minder praalzieke toewijding in zaken aangaande de wet. Zij waren tegen invoering van nieuwigheden, alhoewel zij gewoonlijk toch meer vrijzinnig of minder kwezelachtig waren dan sommigen van de oogenschijnlijk godvruchtige Judeanen. Zij verwonnen voor zichzelf een reputatie van braafheid en patriotisme. Van hen wordt vermelding gemaakt in verband met zekere tragische gebeurtenissen gedurende onzes Heeren levenstijd.²⁾

De autoriteit van het priesterschap werd uiterlijk door de Joden erkend ten tijde van Christus en de aangestelde orde van den dienst voor priester en Leviet werd naar behooren onderhouden. Gedurende de regeering van David waren de nakomelingen van Aäron, die de erfelijke priesters in Israël waren, in vijf en twintig groepen verdeeld³⁾ en aan iedere groep werd om de beurt de diensten van het allerheiligste toegewezen. Vertegenwoordigers van maar vier dezer groepen keerden van de ballingschap weder, maar uit deze waren de orden hersteld op het oorspronkelijk plan. In de dagen van Herodes den Groote werden de tempeldiensten met groot vertoon en uitwendige bewerking geleid, dat uit noodzaak in overeenstemming met de pracht van het gebouw gepaard moest gaan en in heerlijkheid alle vroegere heiligdommen overtrof. Priesters en Levieten werden daarom voortdurend verlangd voor den onafgebroken dienst, ofschoon de personen nu en dan van plaats veranderd werden volgens de instelling. Ten aanzien van het volk waren de priesters minder dan de rabbi's en de geschoolde kennis van een schriftgeleerde overschreed in eer alles wat in betrekking stond met de verordening in het priesterschap. De godsdienst te dien tijd was een zaak van ceremonie en formaliteit, van plechtigheid en vertoon; de geest van aanbidding was verloren gegaan en de ware opvatting van de betrekking van Israël en Israël's God was slechts een droom van het verleden.

Zulke dingen, in 't kort, waren de heerschende toestanden van de wereld en in 't bijzonder, wat het Joodsche volk aangaat, toen Jezus Christus geboren was in het midden der tijden.

Aanteekening 1. — De Talmud. De verzameling van de Joodsche burger- en Godsdienstwet (een bespreking, die direct of in een verderjerd verband daarmee staat), die niet in de Pentateuch bevat is, gewoonlijk de Mishna en de Gemara in zich sluit, maar soms beperkt is tot de laatstgenoemde, is geschreven in 't Arameensch. Hij bestaat uit twee groote verzamelingen, de Palestina Talmud of de Talmud van

1) Matth. 22: 15, 16; Markus 12: 13.

2) Lukas 13: 1, 2; zie ook Johannes 4: 45; Marcus 14: 70; Hand. 2: 7.

3) I Kron. 24: 1-18.

het land van Israël, of de Talmud van het Westen, of meer algemeen bekend, de Talmud van Jeruzalem, die de besprekingen aangaande de Mishna der leeraars van Palestina bevat van de 2de tot het midden der 5de eeuw; en de B a b y l o n i s c h e, welke die der Joodsche leeraars in Babylonië bevat, van ongeveer 190 tot de 7de eeuw.

N e w S t a n d a r d D i c t. De Mishna stelt de vroegere deelen van den Talmud samen; de Gemara is opgemaakt van latere geschriften en is grootendeels een uiteenzetting van de Mishna. Een deel van den Babyloniſchen Talmud alleen (uitgegeven te Weenen in 1682) bestaat uit vier-entwintig boekdeelen. (Geikie.)

Aanteekening 2. — SADDUCEESCHE ONTKENNING VAN DE OPSTANDING. Zooals het in het voorafgaande naar voren is gebracht, vormden de Sadduceën een groep, die veel kleiner van getal was dan die van de meer algemeene en invloedrijke Farizeën. In de Evangeliën wordt veel naar de Farizeën verwezen en in 't bijzonder in verband met de Schriftgeleerden, terwijl de Sadduceën niet zoo dikwijls aangehaald worden. In de Handelingen der Apostelen komen de Sadduceën herhaaldelijk voor als tegenstanders der Kerk. Dit kwam ongetwijfeld door het op den voorgrond plaatsen van de opstanding uit den dood boven de vele andere onderwerpen, die door de apostelen gepredikt werden, aangezien de Twaalf voortdurend hun getuigenis gaven van de werkelijke opstanding van Christus. De Sadduceesche leer ontkende de werkelijkheid en mogelijkheid van een lichamelijke opstanding, dat hoofdzakelijk kwam doordat Mozes, die beschouwd werd als de grootste sterfelijke wetgever in Israël en het mondstuk was van den Jehova, niets aangaande een leven na den dood geschreven had.

(Overgenomen uit „Jesus the Christ”, geschreven door Apostel J. E. Talmage.)

VAARWEL.

Mijn zeer geliefde broeders en zusters in de Nederlandsche Zending.

Na acht en twintig maanden in dit zendingsveld doorgebracht te hebben als dienstknecht des Heeren, is de tijd gekomen om weer naar mijn geboorteland terug te keeren, alsmede naar hen die ik liefheb. Maar het is niet zonder droefheid, dat ik de kust van Holland verlaat, want het is hier in dit land geweest, dat de Heere mijn hart en ziel geopend heeft voor de schoonheden en waarheid van dit Evangelie. Ik, zoowel als vele anderen, heb het Hollandsche volk leeren kennen als God-vreezende en waarheid-lievende menschen en ook hun gastvrijheid niet te vergeten. Daarom is het inderdaad moeilijk voor mij om vaarwel te zeggen. Maar het priesterschap van God heeft op mijn opofferingen nedergezien en gezegd „het is voldoende”.

Ik wensch u allen te danken voor uw gunsten en liefde aan mij bewezen en ik waardeer ze ten zeerste. Moge de Geest van God, de Geest van vrede, immer in u verblijven en we allen voortgaan in liefde de geboden van het Evangelie van Zaligheid te gehoorzamen en we spoedig elkander mogen ontmoeten, is het gebed van uw broeder in Christus Jezus,

ALBERT R. HOGGAN.

OUDERLING ELVIN WEBB.

Hiermede berichten wij de droevige gebeurtenis van het verlies van een onzer broeder-zendingen Elvin Webb, die op 29 Maart zijn leven gaf in den dienst des Heeren.

Ouderling Webb werd 's Maandagsmorgens vroeg ernstig ziek en klaagde over kramp in de maag. Ouderling Wade, zijn metgezel, stelde pres. Lillywhite ermee op de hoogte, maar alle pogingen waren vruchteloos — het was alreeds te laat. De dokter gebood dat hij onmiddellijk naar het ziekenhuis zou vervoerd worden, maar onderweg stierf hij in het bijzijn van pres. Lillywhite, met nog de woorden te zeggen: „Zeg aan mijn moeder dat alles goed is”. En „alles was goed”. Werkelijk, hij heeft betrekkelijk weinig geleden, want den dag tevoren had hij nog zijn plichten waargenomen, niet wetende dat hij den volgenden dag naar een ander oord zou geroepen worden.

Ouderling Elvin Webb arriveerde met zijn broeder Melvin Webb in Rotterdam op 21 Februari 1926 en waren nog werkelijk vreemdelingen hier te lande. Zij hadden vader en moeder en vele dierbaren achtergelaten ter wille van het Evangelie, om het Woord des Heeren te verkondigen. Grootere opoffering kan niet vereischt worden dan dat men zijn leven geve in den dienst van God. De Zaligmaker zeide dan ook: „Maar zoo wie zijn leven zal verliezen om mijnentwil en om des Evangelies wil, die zal het behouden.” (Markus 8: 35.) Onuitsprekelijke zegeningen wachten hem. Moge God zijn broeder kracht geven om zijn plichten te vervullen, alsmede de ouders, die gewillig waren zoo'n grooten prijs af te staan.

Ouderling Elvin Webb werd 11 October 1903 te Hinckley, Millard County, Utah, geboren. Het stoffelijk overschot vertrok 31 Maart per s.s. „Nieuw Amsterdam”.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

STANLEY R. BRAIN,
Brooklyn, N. Y.

Lento.

AVONDMAALVERS VOOR MEI 1926.

Terwijl wij eten van het brood,
Gedenkend Jezus en Zijn dood,
Laat ons dan steeds indachtig zijn,
En houden hart en handen rein.

Naspel.

Lento.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI 1926.

(Lukas, 4e vierde hoofdstuk, 4e vers.)

„En Jezus antwoordde hem, zeggende: Er is geschreven, dat de mensch bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods.”

DE GETUIGENIS VAN EEN ONPARTIJDIGE.

„Zion zal op de heuvelen voorspoedig zijn en zich op de bergen verheugen, en zal op de plaats die Ik aangewezen heb, tezamen vergaderd worden.” (L. en V. 49:25.) „Alle gij ingezetenen der wereld, en gij inwoners der aarde! als men de banier zal oprichten op de bergen, zult gijlieden het zien, en als de bazuin zal blazen, zult gijlieden het hooren.” (Jes. 18:3.) „Te dien dage zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk als Ik u verzamelen zal; zekerlijk, Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot eenen lof, onder alle volken der aarde, als Ik uwe gevangenissen voor uwe ooren wenden zal, zegt de Heere.” (Zef. 3:20.)

Zeker, de Heere heeft gesproken en het zal zeker geschieden.

De leden der Rotterdamsche gemeente en degenen, die in de vergadering op Zondagavond 21 Maart aanwezig waren, hadden het voorrecht om een eerlijk en onpartijdig persoon te hooren, die geen lid der Kerk is. Hij gaf zijn getuigenis aangaande de dingen, die hij gezien en ondervonden heeft in Amerika, „het beloofde Land”.

Op den hierboven vermelden datum gaf de heer M. Hirschfeld, die te Rotterdam aan 't hoofd van een groote maatschappij staat, na door pres. J. P. Lillywhite uitgenoodigd te zijn, een kort verslag van zijn bezoek in Amerika en van zijn ondervindingen met het volk, vooral met hen die in Salt Lake City gevestigd zijn en vaak de „Stad der Heiligen” genaamd wordt, waar hij persoonlijk de vruchten van het „Mormonisme” kon zien.

De heer Hirschfeld verliet Holland in het laatste gedeelte van October 1925. Na zijn aankomst te New-York vertoefde hij aldaar eenige dagen en bewonderde de kolossale gebouwen en den spoed en de haast, waarmee zaken gedaan werden. Van daar ging hij naar Washington D.C., den hoofdzetel der Vereenigde Staten, alwaar hij een betrekkelijk langen tijd met de hoogere autoriteiten beraadslaagde omtrent de beperking der Immigratie-wet. Sedert zijn bezoek zijn zijn voorstellen besproken om nu door het Congres van de Vereenigde Staten overwogen te worden. Indien zij aangenomen worden, zullen zij zeer ten voordeele strekken voor allen, die naar Amerika wenschen te emigreeren, om op te gaan naar het huis van den God Jakobs. Verder reisde hij door Amerika en vertoefde onderweg op vele plaatsen van belang, totdat hij in Salt Lake City aankwam.

Volgens mijnheer Hirschfeld was dit het doel van zijn reis. Hij was ternauwernood op zijn kamers in het hotel, toen mr. Peterson een vertegenwoordiger van de „Deseret News” (een nieuwsblad door de Kerk uitgegeven) een interview met hem wenschte, waarna een rapport van het interview tezamen met een foto van den heer Hirschfeld, denzelfden dag gepubliceerd werd. Door een brief van introductie van president Charles S. Hyde, den vorigen Zen-

dings-president hier te lande, werd de heer Hirschfeld voorgesteld aan Heber J. Grant, president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met wien hij later in het Hotel Utah dineerde. De heer Hirschfeld getuigde van de nederigheid van pres. Grant, niettegenstaande hij een hooggeacht persoon is, niet alleen als president der Kerk en omdat hij een profeet van God is, maar ook als groot leider in de zakenwereld. De heer Hirschfeld zeide, dat de grootheid van onzen leider niet zichtbaar was door eenig uiterlijk vertoon, maar veeleer door de grootheid van Geest en intelligentie en dat onberispelijk karakter, dat anderen met bewondering vervult.

De heer Hirschfeld maakte ook kennis met den heer C. Clarence Neslen, burgemeester van Salt Lake City en een bisschop is van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Gedurende zijn verblijf te Salt Lake City, dat eenige dagen duurde, was hij bevoorrecht een orgelconcert in den grooten tabernakel bij te wonen, alwaar de reusachtige halfjaarlijksche conferenties gehouden worden en verklaarde dat het orgel, dat zich daarin bevindt, zonder weerga is. Men leidde hem door het plantsoen, waarin de tempel en de tabernakel staan, doch toegang tot den tempel werd hem niet verleend. Niettemin werd zijn teleurstelling bevredigd door te vernemen dat president Roosevelt en president Harding ten tijde van hun presidentschap over de Vereenigde Staten, die ook gaarne het gebouw hadden willen bezichtigen, den toegang geweigerd was. De heer Hirschfeld was ten zeerste ingenomen met den gezelligen omgang die hij smaakte met de leden der Kerk. Hij vond dat zij een hoogst ontwikkeld volk waren en allen sterk tezamen hingen door de banden van broederschap en gelijkheid en voegde er bij in al zijn reizen zooiets niet gezien te hebben. Verder bekende hij dat Brigham Young naar zijn inzien de grootste leider is geweest, die Amerika ooit heeft voortgebracht en drukte zijn verlangen uit binnenkort weer een andere reis naar Amerika te willen maken om het leven der Mormonen nog juister waar te nemen. Hij eindigde met te zeggen, dat hij hoopte dat de leer dezer Kerk aan alle naties, taal, tong en volk verspreid mag worden, want het zal dienen ter verbetering van het geheele menschelijk geslacht, geestelijk, zoowel als maatschappelijk.

Wij wenschen den heer Hirschfeld te danken voor zijn gewilligheid om ons de feiten te vertellen, zooals zij werkelijk bestaan. In het verleden heeft het niet dikwijls plaats gevonden dat menschen zóó vrijelijk uiting hebben durven geven aan hun bewondering van dit volk, maar de „steen zonder handen uitgehouwen”, is beginnen te rollen en niets kan den vooruitgang van het werk van God tegenhouden.

„Zekerlijk Ik zal ulieden zetten tot eenen naam, en tot eenen lof onder alle volkeren der aarde.”

Zeker, de Heere heeft gesproken en het zal zeker gebeuren.

T. V. J.

KARAKTERBOUW.

„Want indien gij den menschen hun misslagen vergeeft, zal ook uw hemelsche Vader u vergeven; maar indien gij den menschen niet vergeeft, zal uw Vader ook u uw misslagen niet vergeven.” (Matth. 6: 14-15. Leidsche vertaling.)

Als de zaak des menschen zoo staat, zal iemand misschien zeggen: Wie zal dan vergeven worden? Toch is het een van de meest logische leerstellingen van het Evangelie. Laat ons aannemen, ten eerste, dat Hij (Christus) geene zonde gedaan heeft, „en geen bedrog is in zijn mond gevonden”. (1 Petr. 2: 22.) Ten tweede, „niemand is goed dan God alleen” (Lukas 18: 19.) Door het eerste dan is Christus' woord voor ons de waarheid en door het tweede bekennen wij dat ieder mensch vergeving van noode heeft.

Veronderstel nu dat God ieder mensch in Zijn groote liefde hun zonden zou vergeven, „onvoorwaardelijk” kwijtschelden, zouden wij daarmee klaar zijn? Zouden wij daarmee God gelijk zijn geworden, zoodat wij in Zijn tegenwoordigheid konden vertoeven, — dwaasheid! De Schrift zegt: Alle ongerechtigheid is zonde. En dit zou in de eerste plaats zeer onrechtvaardig zijn van God en daar God geen onrecht kan doen, is het ten eenen male onmogelijk, want dan zou God ophouden God te zijn. Op welke voorwaarden dan kunnen wij vergeving verkrijgen? Alleen volgens beginselen van rechtvaardigheid. En de rechtvaardigheid eischt dat de persoon, aan wien rechtvaardigheid bewezen wordt, zelf rechtvaardigheid doet, of in andere woorden, met welke maat wij meten, zullen wij weder gemeten worden. Verlangen wij vergeving van onze misslagen, dan moet in de eerste plaats reeds het verlangen in onze ziel geboren zijn, om dezelfde misslagen niet meer te doen, anders toch heeft het geen zin om vergeven te worden, voor wat wij misdeden. Door ernstig te streven om dat gebrek of die zwakheid, of wat ook de oorzaak van onze overtreding moge zijn, te overwinnen, kan het niet anders dan dat wij meer en beter met onszelven bekend worden; onverschillig hoe zwak wij zijn om het goede te betrachten. Dit stemt ons tot nederigheid en mede-gevoel voor onzen medemensch en door onze eigen onvolmaaktheden te leeren kennen, worden wij er minder toe geleid anderen hard te bejegenen.

Wij kunnen van harte vergeven, omdat wij geleerd hebben, indien wij in hun plaats waren geweest, wij misschien hetzelfde of nog erger gedaan hadden en dan eerst komt onze ziel in harmonie met den Geest, die van den Vader uitgaat en wij kunnen in gerechtigheid van Hem vergeving van onze misslagen verkrijgen. De onbegrepen Jezus van Nazareth, die ook nu nog maar door weinigen begrepen wordt, leerde eeuwige waarheden, eeuwige begin-

selen, waardoor het menschelijk karakter gevormd moest worden; zou het ooit zoover tot volmaaktheid komen als dat van zijnen Schepper? Hij kwam om ons terug te leiden tot den Vader: „Ik ben de weg, de Waarheid en het leven. Niemand komt tot den Vader dan door Mij.” (Joh. 14: 6.) „Ik ben u in alles een voorbeeld geweest.” En wat een voorbeeld! Gedenk voor een oogenblik, terwijl Hij onder de hevigste pijnen aan het kruishout hangende, nog uitriep: „Vader! vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen.” Hoe nietig zijn wij dan nog, die om een woord, dat somwijlen nog maar den schijn heeft alsof het tegen ons gezegd is, uit ons humeur geraken en harde woorden terug zeggen.

Wij hebben noodig om van Hem te leeren dat Hij zachtmoedig en nederig van harte is (Matth. 11:29) en we zouden trachten ons nog veel meer van die bewonderenswaardige karaktereigenschappen van onzen Heiland eigen te maken. Dat was het doel, waarvoor wij hier tot deze aarde kwamen om zulks te leeren.

Ons eeuwig geluk hangt geheel en al van onze gehoorzaamheid af aan de wetten van God en van onze gewilligheid om alle menschen te vergeven, opdat we naar de plaats mogen gaan waar God is. Want om in Zijn tegenwoordigheid te leven, moeten we gelijk Hem worden, met andere woorden: „Weest gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in den Hemel is, volmaakt is.”

Joseph Smith werd eens gevraagd hoe dat hij al die menschen van zooveel verschillende naties zoo volmaakt kon besturen, zoodat ze in volkomen vrede met elkander leefden. Zijn antwoord was: „Ik bestuur ze niet, ik leer ze alleen rechte, ware beginselen en zij besturen zichzelf”. Dat is het groote geheim, ook voor den vrede der wereld in dezen tijd.

Christus, de Vorst des Vredes, is het, doordat Hij bij elk beginsel leeft en ons in elk beginsel is voorgegaan, dat tot vrede leidt. De Heiligen der Laatste Dagen erkennen Hem als zulks en streven er naar zoo te leven, dat ze met Hem in harmonie zijn.

J. D. K.

DE KOMST DES HEEREN.*)

De vervulling der Tijden.

Wij gelooven..... dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, enz. (Artikel des Geloofs No. 10).

„Gij Galileesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den Hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.” (Hand. I. 11.)

---

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

Zoo spraken de engelen in 't wit gekleed, tot de Apostelen, toen de opgestane Christus op den Olijfberg van uit hun midden ten hemel voer. Deze krachtige verklaring is duidelijk omschreven, on-dubbelzinnig en gemakkelijk te begrijpen. Jezus Christus zal alzoo komen, gelijkewijs Hij heenging en diensvolgens als een stoffelijk Wezen, en levend Persoon, die een tastbaar onsterfelijk lichaam van vleesch en beenderen heeft. De werkelijkheid van des Heeren aanstaande komst is bevestigd door de uitingen der heilige profeten, van zoowel vóór als gedurende de korte periode van Zijn bediening in het vleesch, en ook door Zijn eigen ondubbelzinnige bekentenis. Overweeg het volgende:

„Want de Zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders met Zijne engelen, en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.” (Matth. 16: 27.)

„Want zoo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal de Zoon des menschen Zich ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen.” (Markus 8: 38).

De Meester had de Apostelen zoo krachtig ingelicht aangaande Zijn verzeerden dood en Zijn lateren terugkeer in macht en heerlijkheid tot deze aarde, dat zij Hem op nieuwsgierige wijze aangaande den tijd en de teekenen van Zijn komst vroegen. (Zie Matth. hoofdstuk 24.) Ofschoon zij faalden de volle waarde van Zijn antwoord te begrijpen, vertelde Hij hun dat vele groote dingen zich zouden voordoen tusschen Zijn vertrek en terugkeer; maar ontrent de zekerheid Zijner terugkomst als Rechter, Heer en Koning, liet Jezus geen verontschuldiging achter om twijfelachtig te zijn. Door de geheele Apostolische periode was des Heeren Komst gepredikt met den nadruk van geïnspireerde getuigenis.

De profetieën van het Boek van Mormon zijn niet minder duidelijk aangaande de groote gebeurtenis. Aan de Nephieten predikte de opgestane Christus het Evangelie van Zaligheid: „Hij verklaarde alle dingen, zelfs van het begin tot op den tijd, dat Hij in Zijne heerlijkheid zoude komen.” (Boek v. Mormon, 3 Nephi 26: 3).

Vragen van allermeeste waarde voor een ieder van ons zijn deze: Wanneer zal Christus komen? Wat zal het doel en wat zullen de toestanden, die met Zijn komst gepaard gaan, zijn?

De datum van des Heeren komst is nimmer aan den mensch geopenbaard, noch zal het aan hem geopenbaard worden. Voor Zijn opstanding wist Jezus zelve het nog niet, zooals Zijn woorden getuigen: „Maar van dien dag en die ure weet niemand, noch de engelen, die in den hemel zijn, noch de Zoon, dan de Vader.” (Markus 13: 32).

In deze eeuw heeft de Vader het verklaard: „En zij hebben aan den Zoon des menschen gedaan zooals zij begeerden; en Hij heeft

Zijne macht aan de rechterhand Zijner Heerlijkheid genomen, en regeert thans in de hemelen, en zal regeeren totdat Hij op aarde nederdaalt om Zijne vijanden onder Zijne voeten te leggen, welke tijd nabij is. Ik, de Heere God, heb het gesproken, doch het uur en den dag weet niemand, noch de engelen in den hemel, noch zullen zij het weten totdat Hij komt." (Leer en Verbonden 49:6-7).

In het licht van dergelijke Schriftuurlijke verklaringen kunnen we alle beweringen omtrent den juisten tijd van des Heeren verschijning laten varen. Desniettegenstaande zijn de bepaalde teekenen en toestanden, waardoor de dreigende komst is aangetoond, zeer duidelijk en hieruit weten we dat de groote dag des Heeren zeer dicht nabij is. Het is zelfs zóó dicht tot de voltooiing, dat de tusschenkomende periode „heden" is genoemd; en den volgenden dag zal het menschdom zich verheugen of zij zullen sidderen in de tegenwoordigheid des Heeren. (Zie L. en V. 64:23-25.)

Christus' komst zal begeleid worden met macht en groote heerlijkheid. Terwijl het voor de onachtzamen plotseling en onverwacht zal wezen, zal het vergeleken kunnen worden met een dief in den nacht en zal voor de geheele wereld een manifestatie van onovertroffen heerlijkheid zijn: „Want gelijk de bliksem uitgaat van het Oosten, en schijnt tot het Westen, alzoo zal ook de toekomst van den Zoon des menschen wezen." (Matth. 24:27.)

Gelijk met des Heeren komst zal een algemeene opstanding van de rechtvaardige dooden teweeggebracht worden, en velen die dan in het vleesch zijn, zullen van den sterfelijken staat in den onsterfelijken staat veranderd worden, zonder de bijkomende ondervinding van langdurige ontlichaming of slaap mede te maken. (Zie Thess. 4:14-17).

„En het aangezicht des Heeren zal worden ontsluierd; en de heiligen die op de aarde zijn, die levend zijn, zullen veranderd worden, en opgenomen worden Hem te ontmoeten. En zij die in hunne graven geslapen hebben zullen voortkomen; want hunne graven zullen geopend worden, en zij zullen eveneens opgenomen worden Hem in het midden van den pilaar des hemels te ontmoeten." (Leer en Verbonden 88:95-97.)

Dan zal het tijdperk van vrede, het voorspelde duizendjarig rijk, gevestigd worden, waarin Christus zal wonen en als Heer en Koning over de aarde regeeren.

Berichten uit de Groningsche Conferentie.

Het werk moet voortgaan, want het veld is wit om te oogsten.

Op Maandagmorgen 5 April kwamen de leden van de Propaganda-Club bijeen, voorzien van voedsel voor den dag en met een begeerte om te werken. Sommigen hadden rijwielen en anderen

kaartjes voor den trein. De plaats van bestemming was Usquert, ongeveer dertig K.M. ten noorden van Groningen. Na te Usquert aangekomen te zijn, werden 5 leden met rijwielen naar Warfum gestuurd en 5 anderen naar Uithuizen. De drie dorpjes werden afgewerkt en een vergadering te Usquert bekend gemaakt.

Om twee uur ving een openlucht-vergadering aan op het „Hoogje”. Na een lied gezongen te hebben, bad ouderling L. D. Olpin. Sprekers waren Br. Pouwel van Komen, pres. der Prop.-Club, ouderling Wm. Postma en Conf.-Pres. J. v. d. Werff. Ouderling A. J. de Young eindigde met dankzegging.

Ongeveer 250 volwassen menschen waren daar tegenwoordig, alsmede de Geest van onzen Hemelschen Vader en de Propaganda-Club gevoelde zich ruimschoots betaald voor de opofferingen van dien dag.

J. v. d. WERFF (Conf.-Pres. van Gron.)

EEN LAATSTE EER BEWEZEN.

Op Zondag 4 April werd een laatste eer bewezen aan onzen geliefden broeder en heilgezant Elvin Webb, door een specialen dienst te houden. De zaal „Excelsior” was voor die gelegenheid ingericht. Het podium was behangen met witte lakens en versierd met mooie bloemstukken, wat door Zr. L. Lillywhite met veel zorg opgemaakt was. Ouderling J. D. Kooijman en pres. J. P. Lillywhite waren de sprekers dien avond en maakten met groote juistheid duidelijk, waarom al de mannen, die uitgestuurd zijn, zich de grootste opofferingen getroosten ter wille van het Evangelie, daar geen van hen weet of zij ooit weer tot hun geliefden zullen terugkeeren.

De vergadering was tot den nok toe gevuld en met aandacht werd geluisterd. Het is wenschelijk, dat het de oogen heeft geopend voor hen, die met vooroordeel behebt zijn en ons werk ongedig verklaren.

INHOUD.

Het midden der Tijden . . . . . blz. 113	Karakterbouw . . . . . blz. 124
Vaarwel . . . . . „ 119	De komst des Heeren . . . . . „ 125
Ouderling Elvin Webb . . . . . „ 120	Berichten uit de Groningsche
Zondagsschoolwerk . . . . . „ 121	Conferentie . . . . . „ 127
De getuigenis van een on-	Een laatste eer bewezen . . . . . „ 108
partijdige . . . . . „ 122	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.